demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

ESPECIAL INFORME DEL IV CONGRES DE CATALUNYA DE UGT pág. 3

Catalunya, 1 de març de 1978 Redacció i Administració: c/ Trafalgar, 10-2o, 2a

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (unificada amb la LLIGA COMUNISTA) Quarta Internacional. nº 17

Dimecres, 8 de març:

Diada internacional de la dona treballadora

DONA: siguis a on siguis, a la fàbrica, empresa o taller, a la teva llar o al carrer, fés del 8 de març una diada de lluita, teva, de tots els treballadors i treballadores, dels joves, camperoles i camperols i de tot el poble de Catalunya, com ho serà arreu del mon, per a celebrar la DIADA INTERNACIONAL DE LA DONA TREBALLADORA

L'opressió de la dona –i molt articularment de la dona treballadora– es un fet quotidiá, contra el que cal lluitar a tot hora i en tot lloc. El 8 de març no preten substituir aquesta lluita continuada, tenaç i organitzada. Però tampoc vol restar-ne al marge, com si fos una mena de "conmemoració" aillada, per tranquilitzar consciencies. El 8 de març, té doncs, un sentit molt precís: l'unitat, de coordinació, d'informació, de concentració d'esforços i, alhora, de dispersió, d'extenssió dels objectius que –cada dia– fan possible el moviment d'emancipació de la dona.

TREBALLADORA, TREBALLADOR! fés d'aquest dia, el teu dia de lluita. Si no n'estàs al corrent, si te ve de nou, informa't al sindicat, a l'Associació de veïns o directament a les organitzacions i a la Coordinadora Feminista. Difón la informació, explica a les companyes i companys en qué consisteix aquesta diada, en el teu lloc de treball, a la teva secció sindical, a tota mena d'assemblees i reunions, al barri, a l'escola...

La L.C.R. es compromet en aquesta lluita i us convoca a tots els actes que ha organitzat la Coordinadora Feminista de Barcelona.

- **Dissabte, dia 4, a les 6 del vespre: Festa-Miting a les Cotxeres de Sants.**
- **Dimecres, dia 8, a les 10 del matí: Concentració davant dels Jutjats.**
- **Dimecres, dia 8, a les 8 del vespre: Manifestació a la Plaça Urquinaona.**

CONVOCA: COORDINADORA FEMINISTA DE BARCELONA.

segueix a la pag. 2

procés a la llibertat

Ningú s'esperava veure com, en aquesta "España democrática", l'exercit empressonava i jutjava a una companyia teatral. Doncs bé, Els Joglars son empressonats i en Boadella amagat, exiliat o vés a saber a on i com. Aquest fet hauria de servir per a desvetllar-nos, per a recordar-nos que alló que hom anomena els "poders fàctics" —es a dir, totes les forces, institucions i lleis franquistes— segueixen vigents i en acció. En una acció molt concreta, oberta a la llum del dia, francament provocadora, de reducció sistemàtica de les llibertats democràtiques. Ara l'hi ha tocat a la llibertat d'expressió. A la plana 4, en Xavier Coll fa un anàlisi del sentit polític del processament dels Joglars i de la resposta que l'hi han donat, fins ara. Durant algunes setmanes, l'Albert Boadella, tancat al Clínic, ha estat per a tots nosaltres el simbol de la llibertat procesada i engarjolada. Peró, l'Albert ha fogit. Ens diuen que els nervis i l'angoixa l'han arrosegat a una acció sense reflexionar. Potser si. Però ningú ens treurá del cap la idea de que va decidir de fogir per manca de confiança política, en veure com s'atansava el judici i els partits obrers parlamentaris defugien de convocar una acció generalitzada, de masses. Quan tanquém la redacció d'aquest número, hi estan haguent accions importants, peró encara molt disperses i desorganitzades. Ens diuen que "no provoquem", que hi ha que "consolidar la democracia". Mentres en aquest pais, la llibertat només tingui la opció de fugir o acabar a la pressó, nosaltres seguirem pensant que l'únic que hi ha que "consolidar" és la unitat obrera i la mobilització unitaria, per acabar amb la "provocació" constant dels maleits "poders fàctics". ■

Primer fou l'Assemblea, ara "congelació" del Consell.

TARRADELLAS CONTRA LA MOBILITZACIO POPULAR

El proppassat dijous 23 de febrer, fent us de les prerrogatives que l'hi dona el Decret-llei de la Generalitat Provisional, Tarradellas passa a "congelar" el Consell Executiu i, en consequencia a retrasar el traspás de serveis i a aturar l'elaboració del Reglament Interior de la Generalitat. Els arguments per a fer-ho son puerils, falsos i estan fora de lloc ("refredament de les relacions Madrid-Catalunya"). Les intencions, però resten clares: Tarradellas pren partit en la batalla constitucional i ho fa en contra de la gran majoria dels treballadors i el poble de Catalunya. La "congelació" del Consell és la seva arma per a un chantatge mal disimulat, contra la campanya de l'Entesa "Guanyem l'Estatut" i contra les exigencies de funcionament democràtic de la Generalitat, per part dels partits obrers.

A tot això el senador de l'Entesa, Soler Sabaris, va respondre publicament dient: "Si es descubris que Tarradellas és el causant d'aquesta crisi, la representativitat del President es podria veure questionada". Aquests senadors de l'Entesa, son tant prudents!. Sempre apunten bé però mai disparen. El que es posa en questió no és la representativitat d'en Tarradellas –doncs mai l'ha tinguda– sino el fet mateix dels seus ilimitats poders presidencials i el Decret-llei que el portà a la Plaça de Sant Jaume. Les diferencies entre els parlamentaris i en Tarradellas no son més que un reflexe de la gran diferencia que hi ha entre les aspiracions nacionals del poble de Catalunya i aquesta Generalitat sense poder. La batalla entre la sobirania nacional de Catalunya i la submissió a l'Estat espanyol encara té de lliurar-se. I en aquesta batalla Tarradellas està del costat del centralisme i de la UCD, del costat dels nostres opresors. Peró el pitjor no és això, el pitjor és que aquest home nefast, aquest aliat de l'enemic, és l'unic qui té un poder a la Generalitat, poder que no és pot controlar ni neutralitzar sense entrar en confrontació directa amb el Decret-llei de la Generalitat Provisional. Això és el que ha pasat amb la discussió del Reglament Interior.

Al projecte inicial s'estableix el poder de Tarradellas per sobre totes les persones i institucions. Si s'aprovés, tindria poder per designar els consellers i per destituir-los; a més a més, decidiria sobre totes les seves atribucions i sobre l'organització de les conselleries; tindria a les seves mans totes le relacions de la Generalitat amb les altres institucions de l'Estat.

Preveient la reacció dels partits obrers davant d'un reglament tant antidemocràtic, va encarregar un estudi a l'Academia de Jurisprudencia (presidida per un reaccionari com és en Casals Colldecarrera) per a que diguesin si el Reglament concordaba amb el Decret-llei o no. El dictamen de l'Academia només podia dir el que ja se sabia abans de començar: que com el decret-llei només dona poders al President, el Reglament encara tindria de ser mes "presidencialista" i deixar al Consell en un lloc més secundari.

El PSUC ha presentat un contraprojecte de Reglament, tractan de definir un funcionament més democràtic, sense trencar amb les limitacions del Decret-llei. Des d'el punt de vista polític és un projecte insatisfactori, a on no es contemple el paper d'un Parlament, ni tant sols de l'Assemblea de Parlamentaris. Des d'un punt de vista técnic-juridic és un projecte que pot ser revocat legalment per no ajustar-se estrictament al Decret-llei. De manera que, com deiem abans, si volem democracia hem de rebutjar el decret-llei i si acceptem el Decret-llei, hem d'acceptar les seves limitacions i empasar-nos en Tarradellas.

Ell, pel seu costat, ja ha respost a la contraproposta del PSUC omplint la taula del Consell amb una veritable pluja de projectes (els dos últims: un de la Diputació de Barcelona, presidida per Tarradellas, i l'altre d'un "amic personal"). Cinc projectes sobre la taula i, per damunt de tots, un Decret-llei que els limita i els condiciona. El mateix Decret-llei en el que es recolza Tarradellas per a fer les seves maniobres.

Els partits obrers majoritaris ens digueren que s'havia d'acceptar la pre-autonomia per a utilitzar-la en la conquesta d'una veritable autonomia. I en l'elaboració de l'Estatut. A la pràctica, la pre-autonomia ha servit per deixar les mans lliures a UCD, amb un projecte de Constitució que nega les reivindicacions nacionals de Catalunya. Ens digueren que s'havia d'acceptar la Generalitat i un Consell "d'unitat catalana" per tal de tenir mes força en la lluita per l'Estatut. Fins ara, la Generalitat només ha servit per arraconar l'Assemblea jde Parlamentaris i per tractar de barrar el pas a la campanya de l'Entesa. Ens demanaren confiança en el Reglament, que serviria per "controlar" a en Tarradellas i ara risca de convertirse en una consagració del poder personal. No és hora, ja, d'acabar amb aquesta política que els fa presoners d'en Tarradellas i les maniobres de la UCD?.

Darrerament "l'honorable President" s'ha permés de dir que "a Catalunya no hi haurà un govern marxista". No ha arribat, ja, el moment d'exigir la dimissió d'en Tarradellas i de formar aquest "govern marxista", un govern PSC-PSOE-PSUC, majoritaris el 15 de juny?. Hi ha un obstacle legal, el famós Decret-llei, negociat a Perpinyà amb la UCD. No podem oblidar que durant molts anys hi han hagut altres obstacles (com eren els "principios fundamentales del movimiento") i això no ens ha impedit reclamar els nostres drets. El decret-llei ens nega la sobirania nacional i no reconeix la sobirania popular del 15-J. Cal doncs rebutjar-lo. Formar un govern PSC-PSOE-PSUC, encara que sigui "ilegal" (no tindrà menys poder que el que ara té el Consell). Tornar la paraula al poble, convocant eleccions al Parlament, per a fer l'Estatut. Els treballadors i el poble de Catalunya, avui desorientats i fastiguejats, ho recolzarien amb entusiasme. ■

Pere Puig.

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA IV INTERNACIONAL LCR

Diada internacional de la dona treballadora

DONA:

Lluita dins l'empresa, taller, botiga... a la teva secció sindical, en el comité de delegats, a les assemblees:

— **Perquè**, amb la crisi econòmica, les dones que treballen de dependentes en botigues petites, als serveis públics i cusen als tallers, seràn les primeres en perdre el lloc de treball quan es comencin a tencar, com està passant ara a Sabadell i Terrassa amb les empreses del tèxtil, on hi treballen moltes dones.

— **Perquè**, amb el **Pacte de la Moncloa** i l'autorització per acomiadar un 5% de les plantilles, també les dones seràn les primeres en perdre la feina ja que el nostre treball es considera de poca importància i, en canvi, quan els empresaris ens necessiten, s'ens anima a treballar fora de casa, però, aleshores són les feines que ningú vol i les pitjors pagades.

— **Perquè**, de petites, s'ensenya (ja que ningú neix ensenyat) a les dones, a rentar, cuinar, planxar, etc., i, encara que surtin a treballar fora de casa perquè el sou del marit no arriba, sempre són feines relacionades amb aqueixes tasques que s'han anat aprenen de petita. No hi ha dones a la construcció, ni al transport, ni al metall, si de cas, a les oficines.

— **Perquè**, de petites, s'ens orienta cap a una educació, esport, etc. que potenciarà unes preferències envers tipus de treballs "femenins" i, de grans, no podem optar per la formació professional en els mateixos rams. amb la qual cosa la reivindicació: "**a igual treball, igual salari**" no és real, ja que, normalment, no es fa el mateix treball i quan es fà, els empresaris l'hi donen un altre nom o categoria, quedant justificada la diferent remuneració.

— **Perquè**, darrerament aquí a Catalunya, s'estan tencant molts tallers i ens veiem obligades a buscar feina per hores i a casa, però, aleshores, l'amo i l'intermediàri s'en aprofiten, ja que no tenim Seguretat Social i s'ens paga menys que si treballéssim al taller.

— **Perquè**, els empresàris fan signar contractes amb una clàusulaque obliga a abandonar el treball, prèvia indemnització, en cas de matrimoni i encara que el **Codi de Treballadors** no estableix el dret a l'indemnització, només que si el conveni ho estipula, s'estan signant molts convenis que mantenen la dot, la qual atrau a moltes dones, aquestes abandonen la feina i desprès gairebé totes s'en penedeixen.

— **Perquè**, dins la Seguretat Social, la discriminació encara és més vergonyosa, ja que tot hi cotitzant el mateix, les dones tenim menys drets. El marit no té pensió en cas de quedar-se vidu, ni indemnització en cas d'accident de la dona. Les dones no reben punts pels fills, ni poden incloure'l-se dins la cartilla. I mentre l'Home reb un plus si la seva dona no treballa fora de casa, les dones no reben rés si el marit no treballa ni té Seguretat Social, excepte en cas d'incapacitat total i permanent.

— **Perquè**, quan el nostre fill o filla es posen malalts, es suposa que hem de ser nosaltres les que demanem **la** baixa, de la mateixa manera que quan acabem de tenir un fill, es suposa que la reducció de jornada per cuidar l'infant solament l'hem de gaudir les dones.

Però, a quí beneficia aquesta situació en la que ens trobem les dones, quí és el nostre més gran enemic i contra quí hem de dirigir la nostra lluita?.

Nosaltres pensem que els responsables de tot això són la burgesia i el sistema capitalista, aquí representats pel govern UCD, que vol fer pagar a la classe treballadora, en aquest cas a les dones, els efectes de la crisi, caient en greus contradiccions. D'una banda, quan necessita ma d'obra barata per enriquir-se, contrata les dones i les paga pitjor. Això ajuda a mantenir als burgesos. Però, en època de crisi, com ara, envia les dones altra cop a la llar i així també assegura la continuitat de la familia com a lloc de consum i de submissió de les dones i els joves.

Dins d'aquesta, la dona compleix a la perfecció els papers que se l'hi donen: de **reproductora** al anar portant al mon més treballadors i treballadores que, treballant, aniràn mantenint a la burgesia i consumint, individualment i en família, el que ells mateixos han produit. De **transmisora ideológica**, juntament amb l'esglesia, els mitjans de comunicació. etc.. que van acostumant als treballadors a acceptar la dominació, l'explotació i transmeten el paper de "mascle", pare de familia, dur, fort, front els fills i la dona, en el seu paper de submissió, establint relacions de jerarquia, de superiors i inferiors, d'explotats i explotadors, d'oprimides que venen a ser un mirall del que és el sistema burgés.

I malgrat això, no és natural que les dones siguin febles, sentimentals, i els homes durs, forts. A uns i a les altres els han ensenyat a ser-ho.

Les dones formem part de la classe obrera i tenim un lloc en la lluita contra la burgesia i els empresaris, però els treballadors han d'entendre que perquè la victòria sigui total, hem de lluitar tots junts per tots i per totes els que formen la classe i per totes les reivindicacions pendents. Si les dones i els joves estant més fotuts, la seva lluita ha de ser la de tots per ser més contra l'enemic.

Per això:

PER L'INDEPENDÈNCIA ECONÒMICA DE LES DONES!

— **Exigim un lloc de treball per a totes les dones.** Denunciem tots els acomiadaments pel fet de ser dones, com és el cas de **Isabel Muñoz** i **Petra Gijón**, dues treballadores acomiadades perquè estàven embarassades i això era "anti-estètic". En lloc d'acceptar els acomiadaments, hem d'exigir la distribució de les hores de treball entre els treballadors i treballadores disponibles. No permeterem que cap dona perdi el seu lloc de treball i exigirem la creació de nou llocs, ja que, potencialment, el número de parats no és real; hi ha 8 milions de dones de "profesión sus labores" que són treballadores i per tant, aturades.

— **Exigim que les condicions de treball i d'accés al mateix reflexin una igualtat amb els treballadors** i això implica, l'eliminació de totes aquelles normes protectores que, de fet, són discriminatòries per les dones, però conservant aquelles que són positives tant pels homes com per les dones:

* Fora l'article que impedeix a les dones realitzar certs treballs "perillosos". Si ho són, també s'ha d'impedir que els realitzin els treballadors.
* Que la duració del permis per maternitat es faci segons criteris de salut. Tenir un fill no és cap malaltia, però els efectes de l'embarás, varius, pressió, pèrdues, etc., poden aconsellar més o menys temps. Cada dona és un cas, segons la complexió i la seva salut en general.
* Que la reducció de jornada per la cura del nen o nena la pugui demanar tant el pare com la mare, durant 120 dies i 11 100% remunerada, de la mateixa manera que les baixes per malaltia dels fills.
* La dot ha de desaparèixer.
* Que la edat de jubilació sigui la mateixa per a homes i dones, als 55 ó més tard i que, en tot cas, sigui voluntàri al agafar-la.
* Que el treballador estigui inclòs dins la cartilla de la dona.
* El treball a domicili ha de desparèixer, però mentrestant aquestes treballadores (igual que les que fan mitja jornada) han de ser reconegudes com a tals i, per tant, tenir els mateixos drets que tothom: Seguretat Social, etc.
* Que s'investigui que s'en han fet dels diners que les treballadores hem cotitzat des de 1956 i que no han passat al fons de pensions, perquè no tenim dret al mateix.

Però, perquè aquest dret a un lloc de treball sigui real i en igualtat de condicions amb els altres treballadors, les dones hem d'aconseguir moltes més coses:

PER L'IGUALTAT DE LES DONES DINS LA FORMACIÓ PROFESSIONAL I ESCOLAR!

— **Exigim el dret a la mateixa formació professional**, dins tots els rams perquè no es puguin justificar sous diferents segons les categories i els rams.

— **Exigim la formació permanent de les dones**, amb cursos de recuperació en cas de les dones que han estat molt de temps sense treballar.

— **Que els llibres de text dels nens i nenes a l'escola siguin revisats** per tal de que no continuin potenciant els caracters "masculí", de home, fort, segur, etc., i "femení": de dona, feble, sentimental, etc., els quals la fan acceptar amb naturalitat, que el seu lloc està a la llar i no en el treball.

D'altra banda, el concepte de dona treballadora no s'acaba aquí. Totes les dones, encara que treballin fora de cas, realitzen un treball que és útil a la societat, però que no té que ser exclusiu d'elles, sinò que pot estar a càrrec de més gent i fins i tot ser sustituit i assumit pel conjunt de la societat a fí i a compte de que les dones s'incorporin a la vida, al treball, etc., com a persones.

PER UNS EQUIPAMENTS COLECTIUS, PUBLICS, GRATUITS I DE QUALITAT!

— **Hem d'exigir guarderies**, als barris, les 24 hores del dia, i gratuites i que el decret del Ministerio de Trabajo, pel qual es concedeixen subvencions a les empreses amb treballadores amb fills o treballadors que no tenen ningún per cuidar-los, es reformi i es faci extensible a totes les empreses i pels fills de treballadors.

— **Exigim més escoles** perquè els infants no estiguin solament a càrrec de la mare, amb una educació i formació única, pública, gratuita, no discriminatòria entre sexes, pluralista i catalana, al servei dels treballadors i treballadores.

— **Que s'obrin més hospitals i centres d'esplai de vells**, perquè no sigui la dona la que tingui que assumir la cura dels malalts o vells.

— **En la perspectiva de socialitzar** totes les tasques que fins ara s'han anat fent dins la familia, **s'han d'impulsar serveis públics** de rentadores, menjadors, etc.

Pensem que hospitals, guarderies i escoles han estat els primers serveis públics que s'han vist minvats a nivell de financiació en època de crisi, com ara està passant a EE.UU., Anglaterra i França, amb la qual cosa les dones sóm les primeres en patir els efectes de la mateixa.

Ara bé, per a poder treballar sense interrupcions no desitjades, les dones volem estar segures de poder controlar el dret que tenim de ser mares. En aquet sentit:

PER UNA MATERNITAT LLIUREMENT DESITJADA!

— **Hem de tenir un servei d'informació sexual i sobre mitjans de contracepció** a fí i a compte de poder tenir fills com, i quan volem, sense perill de quedar embarassada. Ara com ara no hi ha cap mitjà completament segur i per tant, hem d'exigir investigacions al respecte perquè surtin al mercat els millors i menys perillosos per les dones, denunciant els monopolis farmacèutics que retrasen la sortida.

— **Hem d'exigir anticonceptius lliures i gratuïts dins la Seguretat Social**, sense discriminació d'edad ni estat civil, però amb revissió ginecológica a les empreses o en els ambulatoris dels barris, prèvia.

— Si tots els demés mitjans han fallat, **les dones hem de tenir el dret d'interrompre l'embarás** (avortament), com a últim recurs de contracepció és un dret de les dones i ha de ser realitzat en les millors condicions higiéniques i médiques. Ha de ser lliure i gratuit, sense discriminacions i a petició única de la dona.

Però, per a poder ser una treballadora i una persona en igualtat de condicions dins la societat hem de lluitar:

PER UNA IGUALTAT TOTAL DELS HOMES I LES DONES A NIVELL DE LEGISLACIÓ!

PER UNA CONSTITUCIÓ QUE DEFENSI ELS DRETS DE LES DONES!

— **Per l'abolició** de la "Ley de Peligrosidad Social" que tenca a les prostitutes i lesbianes.

— **Per la despenalització** real de l'adulteri, ja que segons la que s'ha otorgat ara encara pot implicar denuncia i condemna, i la de l'avortament.

— **Per** una patria potestad compartida, al menys pel que fa la vassant positiva de la patria potestad que és la protecció i cura dels nens.

— **Contra** tota la legislació que discrimina a la mare soltera i l'abolició del llibre de familia.

En positiu, de cara a la constitució hem de lluitar per una que defensi els nostres drets, amb una igualtat legal i administrativa sense discriminació de sexe o estat civil, amb una **llei de divorci** que possibiliti automàticament aquest dret amb la petició de qualsevol de les parts i sense investigació de culpabilitat, considerant la situació de la dona que es divorcia i assegurant la seva situació económica i formació professional. També hem d'exigir, una **legalització de l'avortament** en forma de llei i en els termes abans esmentats.

Però, encara quedan coses per les quals lluitar aquest dia:

PEL DRET A DISPOSAR DEL PROPI COS I A UNA SEXUALITAT LLIURE!

— **Perquè els empresaris, apart** d'acomiadar-nos encara es permeten el luxe de pegar-nos com a la companya de **Cremusa**, empresa de Barcelona.

— **Perquè**, encara patim violència física i verbal de tot tipus. Sóm violades, dia darrera dia, al carrer, però també al nostre propi llit, quan el marit, o company ens obliga a tenir unes relacions que no desitjem. Sóm agredides al metro, pasejant, amb les mirades, les palpades, i els "piropos" de "Tía buena" cap amunt. Sóm pegades, a casa, al carrer, quan el marit o company, cansat de soportar l'explotació diaria a la fábrica descarrega tota la fúrica i odi acumulats contra nosaltres.

Totes aquestes són manifestacions que tenen una mateixa arrel: la consideració de les dones com objectes sexuals u objectes que estan aqui i allà per agafar-los, tocar-los i deixar-los. Però, les dones volem tenir dret a disposar del nostre cos, poguer sortir i entrar a la feina sense por de ser agredides. I per tant, denunciarem les violacions perquè es reconeguin com un crim contra la dona. Aquest dret al propi cos implica també que declarem obertament que tenim una sexualitat propia i una capacitat de ser protagonistes de plaer, començant a conèixer i a diferenciar els organs reproductors dels que poden donar plaer, a persones del mateix sexe o de sexe contràri.

Aquestes són les reivindicacions que les dones treballadores tenim pendents i per totes elles hem de lluitar com durant molts anys han fet homes i dones, arreu del mon.

Per la LCR, aquesta Jornada Internacional de la Dona Treballadora té una vigencia actual per un triple motiu. En primer lloc, pels antecedents històrics. El 8 de març conmemora lluites protagonitzades per dones treballadores. L'any 1908, 129 treballadores de la fábrica Cotton de Nova York varen declarar una vaga i ocupar la fàbrica. L'empresàri va tancar-la i incendiar-la amb les dones a dins, que van morir cremades. L'any 1917, les treballadores ruses del téxtil, decidides en celebrar el 8 de març (23 de febrer a l'antic calendari rus) van anar a la vaga, arrossegant a molts treballadors. Aquesta va ser l'espurna de la Revolució d'Octubre. En segon lloc, és i ara més que mai, ha de ser internacional, perquè l'opressió, explotació i repressió de les dones és internacional, com ho són les forces de la burgesia, i, per tant, la lluita a oposar-hi ha de ser també internacional. En tercer lloc, ha de ser una jornada de les dones treballadores, mestreses de casa, etc... perquè representen la gran majoria de dones i perquè, com ja hem dit abans, la lluita va dirigida fonamentalment contra els responsables directes de la crisi, de l'explotació, de l'opressió de les dones, és a dir, la burgesia i el sistema capitalista. En aquest sentit, doncs, la burgesa com a dona té un lloc en aquesta lluita, però no com a classe, perquè la lluita per l'alliberament de la dona implica lluitar contra la classe que la burgesa representa.

En aquest sentit, també, és una jornada de la classe obrera en el seu conjunt. I això és bàsic per la unitat de la mateixa. No serà possible una victòria completa i real de la classe obrera si les dones no ens incorporem a la lluita i no ho farem del tot fins que els treballadors i tot el poble de Catalunya assumeixin com a seves les reivindicacions que les dones tenim pendents. El 1er de maig, és el dia de la classe obrera. El dia 8 de març també ha de ser un dia de lluita de la classe obrera per a lluitar contra l'opressió de la dona i per les reivindicacions de la dona treballadora.

TREBALLADORA! TREBALLADOR!: fés d'aquest dia el teu dia de lluita. Informa i explica en que consisteix aquesta dia en el teu lloc de treball, a la teva secció sindical, a les assemblees, en el teu barri, escola...

La LCR us convoca a tots els actes que la Coordinadora Feminista de Barcelona ha organitzat. I es compromet en aquesta lluita. ■

IV Congrés de la UGT de Catalunya

Invitats per la redacció de DEMÀ un grup de delegats al IV Congrés de la UGT varen seure al voltant d'una taula per xerrar del que han sigut les sessions del òrgan suprem del sindicat.
Entre d'altres, destàquem la presència de DOLORS BENITEZ RIVERO (Secretaría de Formació del Sindicat Local de Barcelona d'Arts Gràfiques), MANUEL MARTINEZ JOVER (del sindicat Local de Barcelona de la Construcció) FRANCESC GONZALEZ SANCHEZ (del sindicat del Metall de la Zona Centre), MIQUEL GARRIGA GOMEZ (Secretari General del Sindicat d'Oficines i Despatxos de Barcelona), GAIETÀ HERNAEZ HERNANDEZ (Secretari General de la Unió Local de Rubí), PEDRO NAVARRO (del Sindicat Local del Metall de Zona Centre).— Ells tenen la paraula per a explicar als lectors del DEMÀ el desenvolupament del Congrés i els debats més importants. De la mateixa manera remitim als nostres lectors, com a complement del tema, a l'article publicat en el COMBATE adjunt.

Dolores: dificultats al debat democràtic.

Navarro: els treballadors no tenen cap responsabilitat en la crisi.

DEMÀ.: Despres de l'inici del Congrés, llegits els comunicats d'adhesió i la salutació de les delegacions, una vegada escollida la Mesa, el Secretariat, per boca d'en LLUIS FUERTES va informar de la seva gestió. ¿Quín veredicte va merèixer per part dels diferents sectors allà representats?.

DOLORS BENITEZ.: Per part de les delegacions de Poble Nou, Sant Boi, Terrassa.. es posà en evidència el malestar existent entre els afiliats per la deficient preparació del debat i els obstacles interposats per la direcció a ponències aprovades per plens (construcció, arts gràfiques, assegurances...) així com l'excessiva centralització entorn a la seu de Barcelona amb perjudici del desenvolupament de les Unions Locals i Comarcals. Además, a judici de les delegacions, el gran pes assolit pels funcionaris fa difícil llur control per part de tots els ugetistes.

En aquesta discussió apareixeren la crítiques per la indefinició del secretariat respecte el Pacte de la Moncloa, el del Baix Llobregat, etc. que en altres sessions serien objecte d'un ampli debat. Com a conclussió de aquestes qüestions Poble Nou i Sant Boi demanen un vot negatiu a la gestió del secretariat.

Encara que majoritariament es va aprovar el SI, el fet que 16 delegacions votessin NO i 12 s'abstinguessin es un reflexe del malestar real i de la manca de resposta contundent per part de LLUIS FUERTES, que tingué de recorre a l'atac personal, concretament a un company de Poble Nou.

DEMÀ: Quins debats importants es desenvoluparen en el punt polític-sindical?.

FRANCESC GONZALEZ.: Una discussió prèvia fou la plantejada entorn a quín texte-base s'escollia per començar els treballs de la comissió. De les tres propostes existents guanyà per 36 vots la del Secretariat enfront a aquelles que suposaven una alternativa global i que, d'haver arribat a un acord previ haguessin resultat majoritàries (27 Sant Boi i 13 Metall-Zona Centre). Aquesta qüestió era important ja que el texte-base escollit no feia referència a problemes com el Pacte de la Moncloa, l'autodeterminació, la unitat sindical, que sí estàven recollides, en diferents termes, en les dues altres. Aquestes, en forma d'esmenes a la totalitat, foren rebutjades pel plenari.

PEDRO NAVARRO.: Fou entorn el Pacte de la Moncloa que sorgí un important debat. Enfront la posició del secretariat, centrada en el "repartiment equitatiu de la crisi" —que per tant, no suposa una negativa al Pacte—, es trobàven els que defensen que els treballadors no tenen cap responsabilitat en una crisi que no han provocat, afirmant al mateix temps que no hi ha les contrapartides què es diuen, sinó tot el contrari: l'augment de l'atur (5% de reducció de plantilla) límits salarials, restricció del drets de vaga...

MANUEL MARTINEZ.: Estic d'acord amb el company Navarro en que la dada determinant de la situació política ara és el Pacte de la Moncloa, i així va ser al Congrés.

Però no per això hem d'oblidar les discussions sobre la forma d'estat. Encara que tothom estava d'acord amb la tradició republicana de la UGT, hi hagué sectors que plantejaren que no n'hi havia prou amb allò, sinó que la UGT tenia de lluitar per la convocatòria d'un plebiscit sobre la forma d'estat (Monarquia o República) com a expressió de la voluntat sobirana del poble.

De la importància d'aquests temes —Pacte de la Moncloa i forma d'estat— recollits en forma d'esmenes parcials dona idea el que fossin presentats al plenari del Congrés demanant vot particular, que no prosperá al negar-se la mesa a la seva lectura (al costat d'altres també presentades), atribuint-se unes competències a les que no té dret. Es per això que 11 delegacions varen dirigir un escrit a la mesa protestant per la seva actitud. Es tractava de delegacions de Sant Boi, Metall-Centre, FETE, Banca, Telefònica, Rubí, etc.

FRANCESC GONZALEZ.: Per altra part es veren assenyalar una sèrie d'aspectes en el terreny de l'acció sindical que eren afectats pel Pacte de la Moncloa. Es el cas de la vaga, dret que es vol restringir. Cal apuntar que en el texte del Secretariat es parlava de la vaga com a darrer recurs, i sempre limitada al terreny reivindicatiu. Al contrari, en els textes alternatius es defensava no sols el dret a la vaga sense limitacions, sinó també el seu caracter polític (vagues de solidaritat).

Respecte a les Assemblees de treballadors, que segons el secretari tenien de ser estrictament informatives i de discussió, les ponències alternatives defensaven que fossin organismes sobirans i decissoris, i no limitats només al marc de l'empresa.

Quant als comitès d'empresa hi havien tres posicions al Congrés. La majoritària preconitzava uns comitès limitats al marc de l'empresa i pràcticament subordinats a les seccions sindicals. La ponència de Sant Boi, oposada frontalment a l'existència dels comitès, caracteritzant-los com a corporativistes; i, en contra de les anteriors, la ponència del Metall-Zona Centre que no condicionava aquests organismes a les seccions sindicals d'empresa, defensava llur coordinació, llur revocabilitat i lligam a l'assemblea de treballadors.

DEMÀ.: Entorn el tema de la unitat sindical, que es va plantejar al Congrés.

MIQUEL GARRIGA.: En aquest punt hi haguè les següents propostes:

a) La dels que defensaven que ara la unitat sindical no es necessària ni possible donat que no està prou clarificat el panorama sindical. b) Altres es limitaven a plantejar la unitat només amb CNT i sota la forma d'Aliança Sindical, deixant al marge a les altres forces sindicals de classe. c) La que defensava jo mateix en nom d'Oficines i Despatxos, que era la única que abordava en tota la seva amplitud la problemàtica de la unitat sindical, i posant com a objectiu la Central Unica que la classe obrera necessita. Per això caldria, sense esperar més, la creació de comitès d'enllaç de totes les centrals obreres com a inici del procés cap a la unitat.

Guanyà la primera posició, el que implica que el tema de la unitat restà un cop més aplaçat.

DEMÀ: Abans un de vosaltres ha explicat que el texte del Secretariat no parlava del dret d'autodeterminació. Hi va haver debat al respecte?

MANUEL MARTINEZ.: Efectivament, la problemàtica dels drets nacionals de Catalunya fou tractada al Congrés, tocant-se el tema de la Generalitat i l.autodeterminació. Tots coincidiem a l'afirmar que l'actual Generalitat no es correspón amb la voluntat del poble català expressats el 15 de juny, i al carrer l'onze de setembre. Però diferents sectors, treient les conclusions d'això, calia rebutjar aquesta "Generalitat", i plantejava com alternativa que la UGT de Catalunya es pronunciés per la convocatòria inmediata d'Eleccions al Parlament de Catalunya i que el Consell Executiu estigués format pels partits majoritaris (PSC-PSOE i PSUC) segons la voluntat popular. La majoria, al contrari, no es pronunciava respecte a aquest punt.

Quant al problema de l'autodeterminació, fou plantejat recollint les ressolucions del XXX Congrés de la UGT, pel que haver aprovar això hagués suposat la reafirmació de la voluntat sobirana, entesa com a dret a decidir el poble de Catalunya lliurement el seu destí front a les ingerències del govern central i a una Generalitat sense cap poder real. Aquesta posició, però, no va obtenir el recolzament de la majoria de delegacions presents.

DEMÀ.: Sobre la presencia d'un ugetista a la Conselleria de la Generalitat, es plantejà alguna polémica?

DOLORS BENITEZ.: Un delegat va preguntar això mateix al company Lluis Fuertes quan va presentar la seva gestió, i aquest va respondre el següent: Codina és al Consell a títol personal i no com a membre d'UGT i la seva presència obeeix a una proposta de Socialistes de Catalunya.

Al respecte només vull afegir que malgrat que en Fuertes aclarés que la presència de Codina és particular, de fet en cap de les resolucions del Congrés es va explicitar clarament la independència de la UGT d'aquell organisme, per tal d'evitar així confusions.

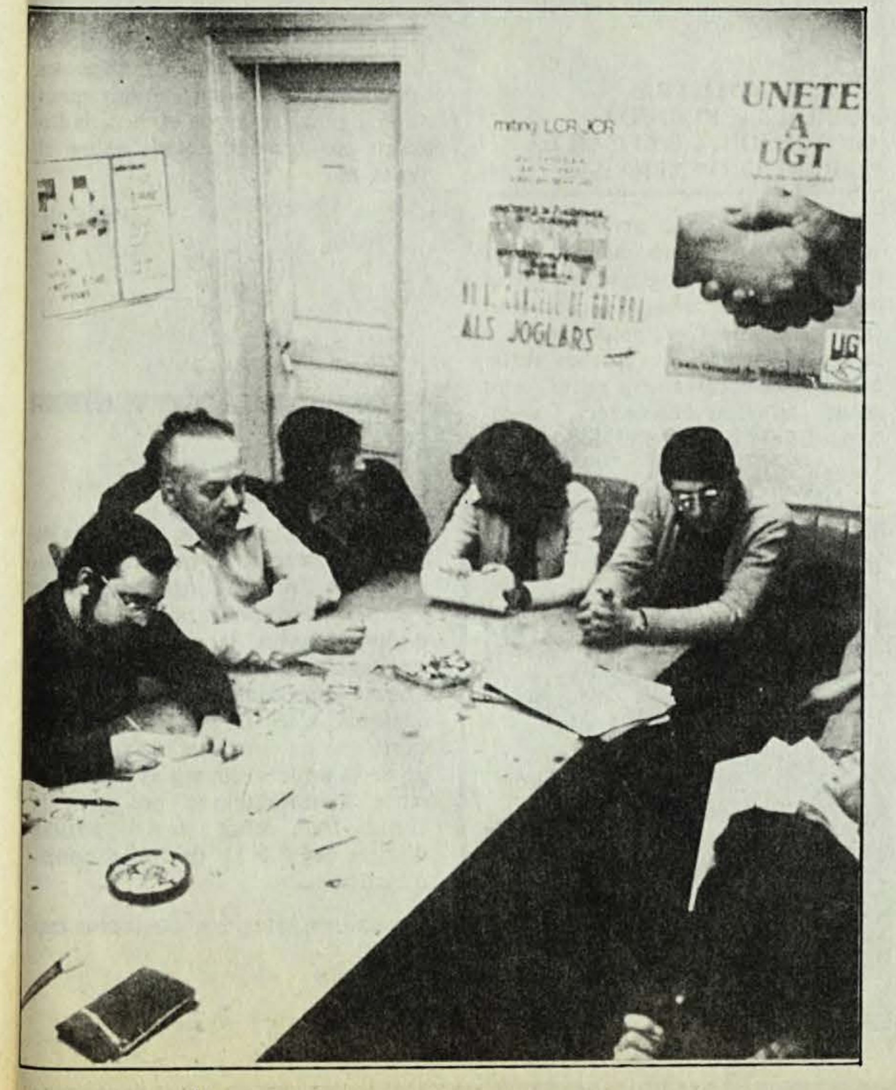
DEMÀ.: Heu informat dels debats i resolucions que fan referència a la política sindical. Seria important que ens poguessiu donar la vostra opinió sobre els aspectes més destacats, si n'hi va haver, en el terreny de l'organització i Estatuts.

GAIETÀ HERNAEZ HERNANDEZ
Hi ha dues questions a destacar. Una és la relativa a la petició d'un vot indicatiu del Congrés de Catalunya perque al proper Congrés Estatal es recullí l'article nº 2 dels antics estatuts que fan referència als drets de les minories a dins del sindicat. Es va considerar, però, que no hi havia lloc per aquesta petició i que en tot cas fos presentada al proper Congrés Estatal. També en el punt de la creació dins de la UGT de Catalunya de la figura del President hi hagué diferents opinions. Per part d'alguns delegats no es veia la necessitat d'un càrrec honorífic, ni tampoc executiu per sí sol... De nou, però, guanyà la posició favorable a la seva existència, encara que no es va especificar realment quines serien les seves atribucions.

DEMÀ.: Destacarieu alguna cosa més?.

PEDRO NAVARRO.: Es molt important el fet de que fossin presentades i aprovades ponències sobre la situació dels jubilats, els joves i la dona treballadora, que suposa la voluntat de la Unió de treballar de forma específica en la problemàtica d'aquests sectors. ■

M. GARCES

Militants de "Motoplat" expulsats de la U.G.T.

Una nova agressió a la democràcia interna al sí dels sindicats acaba de produir-se, aquesta vegada a "Motoplat" de Badalona. El Comitè de la Unió Local de Badalona i la Federació del Metall de Barcelona de la U.G.T. han decretat l'expulsió de la Unió de tot el Comité de la secció sindical de la fàbrica, els companys: Pere Garcia Ramirez, Carme Morgado Suarez, Roser Rodríguez, Josep Antoni Martinez Sedano, Teodora Arias González y Sebastià Herrero.

La nota que han rebut els companys els acusa del seguent:

A/ Manca de disciplina a les normes establertes pel Comité Federal i la Comissió Executiva de cara a les eleccions sindicals. En concret, la formació d'una candidatura amb altres centrals i amb llistes obertes.

B/ Atacs sistemàtics al Comitè del Metall acusant-lo de poc treball i d'incapacitat.

C/ Atacs i critiques a la línia sindical d'UGT i donant com a alternativa la del seu partit, sense acceptar els acords del sindicat.

Els companys tenen dret ara a presentar el Plec de Descàrrecs per tal de defensar-se. El que voldriem destacar però és cóm entenen la disciplina sindical els òrgans dirigents de la UGT, quan esta reconegut als Estatuts que tots els afiliats tenen dret a expressar el seu punt de vista dins de la organització, es sanciona a aquells que es permeten exercir aquest dret. Més en concret, la posició de la direcció d'UGT oblida la situació real en que es trobaren els avui sancionats quan les eleccions sindicals. Davant el perill que significava una candidatura "groga", els companys van optar per no seguir rigidament els criteris aprovats per la UGT i donar en canvi resposta a la situació concreta creada a la fàbrica, formant una **única candidatura obrera** enfront dels "grocs", i evitant així la dispersió dels vots de classe.

La seva flexibilitat cara als interessos de tots els treballadors contrasta, no hi ha dubte, amb la rigidesa de la direcció d'UGT que sembla posar sempre la **seva** alternativa per damunt de la unitat de la classe obrera. ■

Pep Roca.

AMB LA MOBILITZACIÓ,

PER LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

El dimarts 28 de febrer tenia d'haver començat a les 9 del matí el Consell de Guerra contra l'Albert Boadella i els altres membres de Els Joglars. Degut a la incompareceència d'aquell, el consell es va suspendre i Els Joglars han estat empresonats. Però al marge d'aquests fets de darrera hora, cal reflexionar sobre el que aquest judici significa.

Abans, quan la dictadura franquista, haviem conegut molts atemptats contra la llibertat d'expressió i altres drets democràtics; o, millor dit, patiem un atemptat permanent contre ells. Amb la vinguda d'aquesta "democràcia" molts pensaren que aquests problemes ja havien acabat, que podriem dir el que volguessim. El Consell de Guerra contra Els Joglars, com d'altres casos que s'estàn produïnt (SAIDA, Combate, judicis a diferents periodistes...) semblen confirmar el contrari: segueix existint un interés gran en negar aquestes llibertats, o, com a mínim, en limitar-les al màxim.

Però sota la dictadura també semblava que tothom lluitava per aquesta llibertat, que totes les forces i partits polítics obrers estaven plenament compromesos en la seva defensa. Ara, davant un cas tan greu com aquest, semblen no tenir massa interès en defensar-la. Els partits obrers parlamentaris, els què avui tenen una responsabilitat més gran, estàn fent poc, molt poc per assolir-la. Resulta que la democràcia no ho es tant: partits que han dit defensar la llibertat ara callen. Semblaria que tot és una mica inexplicable, però de fet no es tan difícil enténdre-ho.

SUAREZ I EL SEU GOVERN, ELS PRIMERS RESPONSABLES

El Consell de Guerra contra Els Joglars no és un fet aillat, al marge de la situació política en que ens movem, ni es tracta únicament d'un capritx d'en Coloma Gallegos. Es quelcom coherent en el fons amb la política de Suárez i llur Govern. Abans i després de les eleccions hi ha hagut molts canvis a l'estat espanyol; canvis, és clar, produits per la voluntat de lluita dels pobles de l'estat, però canvis que no han afectat moltes institucions, com és el cas de l'exèrcit o de gran part de la legislació franquista. I no tan sols segueixen dempeus, sinó que no s'ha fet res per canviar-les, i el Govern les utilitza cada cop contra el poble treballador. I més encara, després de la fimra del Pacte de la Moncloa, i pel marge de maniobra que li han deixat les forces polítiques reformistes, el Govern ha començat una ofensiva antidemocràtica i repressiva. Exemple d'això son els continus atemptats a la llibertat d'expressió, com es el cas de SAIDA, per defensar la opció republicana, les restriccions al dret de manifestació i celebració d'actes i mítings, les detencions de militants de partits i centrals sindicals, l'empresonament de soldats.... I tot això amb el complement del retràs una vegada més de les eleccions municipals, la pretensió d'aprovar una Constitució antidemocràtica, o les mateixes maniobres del Govern davant la reivindicació nacional del poble català i d'altres de l'estat.

Darrera de tot això hi ha un mateix projecte polític, la pretensió del qual és la d'imposar-nos una "democràcia" restringida en tots els sus aspectes. El retall de les llibertats democràtiques, l'increment de la repressió, són alguns dels trets d'aquesta política. La UCD i les classes dominants, per tal de conservar i mantenir llurs privilegis, necessiten un estat a on la Monarquia, l'Exèrcit, la policia, siguin inquestionable. Aquesta és la seva democràcia: qui ataqui les seves institucions o "es mogui" massa, se li haurà de tapar la boca.

Es per això que defensar en Boadella i Els Joglars es defensar la llibertat del nostre poble i estar contra el Consell de Guerra, és a dir contra en Suárez, la UCD i tota la seva política antipopular. Ells són els qui l'han empresonat, ells són els primers responsables.

QUE HEM FET PER EN BOADELLA?

Es evident que per la llibertat d'en Boadella se'n han fet, de coses, i de molt importants; des de la vaga de l'espectacle fins a actes, xerrades, mítings... Mereix especial atenció el Comitè de Recolzament als Joglars escollit a l'Assemblea de l'Espectacle, que no ha parat de moure's ni un moment i mitjançant el qual ha estat possible realitzar i centralitzar la majoria d'accions. Però aquestes han tingut dues característiques: per un cantó el seu caràcter descentralitzat, i per l'altre, la poca col.laboració dels partis obrers parlamentaria, el PSUC i el PSC-PSOE. Fou per això que el dissabte 18 de Febrer el comitè va convocar les direccions de tots els partits i sindicats de Catalunya per a proposar, davant l'imminent Consell de Guerra i la insuficiència de les accions realitzades fins aleshores (malgrat la seva importància), la celebració d'una Vaga General a Barcelona per a un dia concret, per la llibertat d'expressió, proposant la formació d'un comitè de vaga per a portar-la endavant.

La resposta dels dirigents del PSUC, del PSC i del PSOE fou negativa; segons ells aquesta vaga seria fora de "l'óp tica" del país, la gent no estava conscienciada, tenim de defugir un enfrontament amb l'exèrcit... Proposaven en canvi una acció de "sensibilització" per la llibertat d'expressió amb accions per sectors, ademés de fer una interpelació parlamentària. Això, que en sí mateix constituia un pas endavant sobre posicions anteriors de no fer res, estava molt lluny de les necessitats d'una resposata massiva a tota Catalunya i de les possibilitats reals que existeixen avui, expressades en la gran consciencia-ció sobre aquest tema que demostra el poble català, sensibilització que no troba la necessària expressió en accions com hagues pogut ser aquest dia d'atur general.

UNA VOLUNTAT DE MOBILITZACIÓ UNITÀRIA

Aquesta voluntat de lluita l'hem estat veient en la gran participació que s'ha donat a les accions realitzades, i en concret els deu mil assistents al Festival del Palau d'Esports. Nosaltres, al costat de nombrosos partits, pensàvem que era possible aquesta gran demostració de força, i a més que calia fer-la, perque no és possible la conquesta de la llibertat ni de cap reivindicació sense la més àmplia mobilització. Però per a nosaltres també estava clar que una mobilització de masses només era possible amb la unitat de tots els partits obrers i les centrals sindicals, i especialment dels que avui tenen un pes més gran a Catalunya. Es per això que al costat de la defensa de la mobilització del poble català, busquem la màxima unitat possible per a impulsar-la. Després de nombroses discussions i reunions s'arribà a l'acord de realitzar el dia 27 (convocada per les centrals sindicals i recolzada pels partits) i el dia 1 de març (convocada pels partits i recolzada pels sindicats), dues jornades per la llibertat d'expressió, aprovant-se dos manifestos, un de les centrals sindicals i l'altre de partits, recolzant-la. La possibilitat de portar a terme una manifestació central restà per més endavant. La firma d'aquests acords, malgrat els seus errors i limitacions (no cridar a un atur generalitzat, no convocar cap manifestació central, el fet d'existir dues jornades separades...), no deixa de ser un pas endavant.

LA RESPONSABILITAT DEL PSUC, PSC i PSOE

Nosaltres pensem, i no és una crítica fàcil, que aquests partits tenen una gran responsabilitat en el manteniment de l'actual situació. Al començament es negaren a fer res; després, i degut sobretot a les pressions rebudes, han donat alguns passos, el més limitats possible, i massa curts.

Ells han dit que la tasca central avui és consolidar la democràcia, però si consolidar la democràcia equival a no fer res per la llibertat d'expressió, contra la repressió, a silenciar i a fí de contes col.laborar amb les maniobres del govern, nosaltres diem NO a aquesta "consolidació" de la democràcia.

Ells han dit que ara no hi ha condicions, que la gent està desmobilitzada. Però aquest argument comporta o bé cinisme o simplement demagògia, perque són ells els qui, sobretot després del Pacte de la Moncloa, han fet constantment crides a la "serenitat", a la calma i a la desmobilització. Però es que ademés no es consciencia ni es mobilitza ningú si restem tranquilament callats.

Ells han dit que calia confiar en l'acció parlamentària. Però a part de que fins el darrer moment no han pressentat cap interpelació parlamentària, no han fet cap denúncia conseqüent a les Cortes i ni tan sols han intentat que davant el tema prenguessin possició el Consell Executiu de la Generalitat o la congelada "Assemblea de Parlamentaris". Ademés, però, ells saven que són una minoria a les actuals Cortes, i sobre tot, saven que les accions parlamentàries sense el recolzament d'un moviment de masses, no serveixen gairebé per a res.

Ells han dit moltes coses més, però al darrera d'una no defensa clara dels Joglars i la llibertat d'expressió, hi ha també una política de col.laboració a la seva manera, amb el Govern d'UCD.

El no desestabilitzar la situació ha esdevingut en la pràctia, a no desestabilitzar el fonamental de la política d'UCD i el gran capital.

NOMÉS LA NOSTRA MOBILITZACIÓ UNIDA ACONSEGUIRÀ IMPOSAR LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

En tancar aquest article, Albert Boadella ha escapat de l'Hospital Clínic i cuatre Joglars han estat detinguts, i després de la suspensió del Consell de Guerra, ingressats a la Model. Aquesta inesperada situació, ha provocat en un primer moment, un gran desconcert i desorientació a tots nivells. Boadella és al carrer, sí, però encara segueix en peu el procés contra ell i contra els altres membres de la companyia, és a dir, més que mai se segueix negant una de les llibertats democràtiques fonamentals a qualsevol societat: la Llibertat d'Expressió, agreujada la situació amb l'ingrés d'uns d'ells a la Model, i la detenció de persones que aquests dies s'estan mobilitzant (penjant rètols...) en rebuig contra aquesta repressió de la llibertat.

Davant això, molts sectors han començat ja a mobilitzar-se: assemblees, aturs i pintades a la Universitat, plantejament d'una possible vaga de l'Espectacle, accions i mítings com el del dimarts al Palau de Congreso de Montjuich, concentracions i manifestacions. En concret, per centralitzar aquestes diverses activitats, el dia 1 de març es reafirma com una Diada unitària, de lluita, que ataqui durament les pretensions del govern i aconsegueixi imposar la llibertat de tots Els Joglars, i amb això, conquerir la llibertat d'expressió de tot el poble.

Per això cal la màxima unitat de tots els partits i centrals sindicals, associacions de veïns i totes les organitzacions del moviment obrer i popular, i que els acords firmants no quedin només sobre el paper. ■

Xaviel Coll.

DARRERA HORA:

Avui dia 1 de Març i després de les manifestacions i tancades del dimarts dia 28, hem tingut notícia de l'acte celebrat a la facultat d'Econòmiques contra la repressió, amb assistencia massiva d'estudiants i que ha culminat amb una gran concentració a les 12 a la Plaça Universitat, que ha finalitzat amb la carrega de la policia i ha seguit amb diferents manifestacions per tota la ciutat. Hem rebut també notícia d'aturs del P.N.D. de l'Autònoma, d'instituts, etc.

Companys, nosaltres no tenim cap dubte:

AQUEST ES EL CAMÍ! ■